

dat het hem niet in het minst interesseerde of Japan al of niet Duitslands bondgenoot was.

Toen Duitsland in mei '45 capituleerde, waren Japans grote steden reeds het object van verwoestende aanvallen door Amerikaanse langeafstands-bommenwerpers, de *B-29's*, en was de Amerikaanse macht ter zee Japan al tot op enkele honderden kilometers genaderd, zulks als resultaat van een reeks gedurfde offensieven waarvan het eerste in augustus '42 was ondernomen.

De Geallieerde offensieven

Het doel dat de Amerikanen zich onmiddellijk na de Japanse overval op Pearl Harbor gesteld hadden, gaven wij reeds weer: Japan moest volledig verslagen worden. Met dat al noopte het feit dat de slagschepen van de Amerikaanse *Pacific Fleet* uitgeschakeld waren, voorshands tot een defensieve strategie waarbij in het eerste halfjaar van de strijd in de *Pacific* alles op alles werd gezet om, gelijk reeds vermeld, in het zeegebied tussen de Hawaii-eilanden en Australië een aantal sterke steunpunten op te bouwen. Hoe vandaar verder te gaan? De enige die daar aan Amerikaans-Britse kant een duidelijk denkbeeld van had, was de opperbevelhebber van de Amerikaanse vloot, *Admiral King*. Hij had zich in de jaren '30 grondig verdiept in de problemen van een eventuele oorlog met Japan en voor hem was komen vast te staan dat de Amerikaanse strijdkrachten in dat geval in eerste instantie onder dekking van de *Pacific Fleet* als het ware van eilandengroep tot eilandengroep moesten springen tot de Philippijnen waren bereikt. Dat zou niet voldoende zijn om Japan op de knieën te dwingen: daartoe moest óók het Japanse leger verslagen worden. Maar waar? Het lag voor de hand om aan China te denken – inderdaad, dat Chinese strijdtoneel nam in de jaren '42, '43 en '44 een hoogst belangrijke plaats in het denken in van het Amerikaanse college dat leiding gaf aan de gehele oorlog in de *Pacific*: de *Joint Chiefs of Staff*.

Begin '42 zagen zij het als mogelijk om het leger van Tsjiang Kai-sjek via Birma op te bouwen tot een grote strijdmacht van 30 divisies die de Japanners in de bezette delen van China de ene slag na de andere zouden toebrengen, maar de verwezenlijking van die opzet werd veel moeilijker, toen de Japanners begin maart '42 Rangoon binnentrokken en een week of zes later ook Noord-Birma in handen hadden. Daarmee vielen de landverbindingen met Tsjiang Kai-sjeks hoofdstad, Tsjoengking, weg.